Maurice Laporte redde het leven van meer dan 1300 politiek gevangenen.

Maurice Laporte wordt ook wel 'de spooktreinheld' genoemd.
Gedurende de hele oorlog hield Maurice Laporte, die stationschef was in Mechelen, zich afzijdig, maar op zondag 3 september 1944 zette hij een 'heroïsche' daad, waardoor meer dan 1300 politiek gevangenen aan de dood konden ontsnappen (zie verder).

Bij zijn overlijden in 2002, besteedden zowel de VRT als een aantal kranten hier aandacht aan.
In de Gazet van Antwerpen verscheen hierover volgend bericht:
'Die dag (3 september 1944) dag arriveert vanuit Brussel een trein met circa 1.370 Duitse Gestapo-gevangenen, op weg naar de concentratiekampen in Duitsland. Dankzij de tegenwerking van heel wat Brusselse spoorwegarbeiders en weerstanders loopt de trein uren vertraging op en verdwijnt zelfs heel even. De 'spooktrein', zoals hij van dan af wordt genoemd, komt 's zondags uiteindelijk aan in Mechelen. Maar Maurice Laporte laat de trein niet verdergaan. Integendeel; hij stuurt de spooktrein of dodentrein terug naar Brussel. Wanneer die weer in Schaarbeek aankomt, besluit een Duitse bevelhebber - onder druk van de oprukkende geallieerden - om de gevangenen vrij te laten. Een andere trein die via Nederland was vertrokken, raakt wel op z'n bestemming. Er keerde nooit meer iemand weer.'

Op de afscheidsplechtigheid, die plaats vond op de begraafplaats van Martenslinde, werd deze heroïsche daad nog eens extra in de bloemetjes gezet. Namens het dankhuldecomité zei A. Thijssen, het volgende*: 'Wij kunnen stellen dat Maurice Laporte aan de reddding van 1370 mensen heeft bijgedragen. Had hij de trein niet teruggestuurd, dan was deze dodentrein op z'n bestemming geraakt. Maurice heeft deze daad vanuit z'n plichtsbesef en burgerzin verricht: dat verdient een grote dankhulde.'*

Maurice Laporte woonde na zijn pensioen in Martenslinde.
Maurice Laporte (°1905) was de vader van Lieve Laporte (°1936), de tweede echtgenote van René Oosterbosch (°1929).
Vanaf zijn pensioen woonde hij en zijn echtgenote, Maria Louisa Coop (°1902), in bij hun dochter Lieve in de Poothofstraat in Martenslinde.
Zijn schoonvader René Oosterbosch, vertelde in een interview dat wij jaren geleden met hem hadden, dat hij heel veel respect had voor zijn schoonzoon Maurice. Hij beschreef hem als een heel bescheiden, maar heel intelligente en leergierige man.

De hele familie is intussen overleden. Op 1 oktober 2002 overleed de 97-jarige Maurice Laporte (zijn echtgenote stierf in 1987 en hun dochter Lieve in 2016). Allen zijn begraven op het kerkhof van Martenslinde (zie foto). Zij liggen er samen met René Oosterbosch, die in 2016 overleed en zijn eerste vrouw, Alice Roebben (°1932), die in 1974 overleed.

Maurice, die afkomstig was uit Antwerpen, liep school bij de Broeders van Liefde in Turnhout. Hij was een goede student; vooral wiskunde en talen lagen hem heel goed. Hij was een ijverige student die al op zijn zeventiende slaagde (als jongste deelnemer) in zijn staatsexamen. Hij begon te werken als bediende bij het postkantoor van Neerpelt, maar ging al snel daarna werken bij de spoorwegen, waar hij opklom tot stationschef. Het laatste was dat in het station van Heverlee.
Dat hij graag studeerde en ook graag talen bijleerde, bleek toen hij op zijn 90^{e} nog een cursus Engels ging volgen in de Wandeling in Bilzen.

Op het kerkhof van Martenslinde liggen de 3 grafstenen van de familie Oosterbosch en Laporte vlak naast elkaar

90-jarige Maurits Laporte terug naar school voor cursus Engels

«Voor op vakantie»

***BILZEN.**-Maurits Laporte, 90 jaar en een stralend uiterlijk, zit terug op de schoolbanken. Twee voormiddagen per week volgt de man uit Martenslinde in de Wandeling in Bilzen een cursus Engels. Hij zit in het tweede jaar van de vijfjarige cursus die door en voor vijftig-plussers wordt ingericht. In zijn «klas» zitten trouwens ook zijn dochter en schoonzoon.*

De Engelse taal waarmee hij in zijn jeugdjaren kennis maakte, wil Maurits beter beheersen om... met vakantie te gaan in het buitenland.

«Ik volg Engelse les, omdat ik die taal vlot wil kunnen spreken tijdens onze reizen,» zegt Maurits Laporte, 90 jaar jong, en sinds vorig jaar terug op de schoolbanken. ***(Foto: R.Th.)***

Iedere dinsdag- en vrijdagvoormiddag volgt Laporte, die afkomstig is uit Antwerpen, de lessen vanaf de eerste bank.

Op 24 februari wordt hij 91.

«In mijn jonge tijd was ik een goede student. Vlak na de oorlog, in de jaren 1919 en 1920, zat ik als interne in het college bij de Broeders van Liefde in Turnhout. Vooral wiskunde en talen lagen mij. We leerden Duits, Engels en Frans. Maar het onderwijssysteem was toen heel anders. Zes dagen per week moesten we ons in een vreemde taal uitdrukken: vier dagen Frans, één dag Engels en één dag Duits. Alleen 's zondags mochten we Nederlands spreken. Van naar huis gaan tijdens de weekends was er in die tijd geen sprake. Slechts tweemaal per jaar mochten we naar huis, dat was op de tweede kerstdag en Paasmaandag. Zelfs de grote kerkelijke feesten werden op school gevierd. Maar ondanks dat zeer strenge regime ging ik graag naar school. Op mijn zeventiende slaagde ik dan als jongste deelnemer van de groep in mijn staatsexamen. Dat was nog voor het begin van mijn laatste jaar middelbare studies. Ik heb dan tot mijn achttiende moeten wachten vooraleer ik aan de slag kon als bediende van het postkantoor in Neerpelt.»

Verhuizen

Maurits kwam terecht in dezelfde sector als zijn vader, die postmeester was in Hamont. Maar na een jaar zette hij de overstap van de post naar de spoorwegen, waar hij opklom tot stationschef. Het pensioen volgde in 1970 nadat hij 21 jaar stationschef was in Heverlee.

«Niet minder dan 23 maal heb ik in mijn leven moeten verhuizen,» aldus de 90-jarige man die sinds oktober 1984 van zijn oude dag geniet bij zijn dochter Lieve en schoonzoon René Oosterbosch in de Poothofstraat in Martenslinde.

Zijn slaap-woonkamer is ingericht als een kantoor, compleet met fotokopieertoestel.

René Oosterbosch: «En toen mijn vrouw Lieve en ikzelf in september '94 besloten om Engelse les te gaan volgen, liet hij onmiddellijk verstaan dat hij mee wilde.»

Eerste bank

Sindsdien volgt hij, na 79 jaar, vanaf de eerste bank, aandachtig en met veel enthousiasme de lessen. «Op enkele Engelse woorden en zinnen na was ik alles vergeten. Maar het vlot opnieuw. Dagelijks studeer ik, werk aan mijn huistaken of beluister de cassetterecorder. Regelmatig wordt onder ons drietjes in huis Engels gesproken. En waarom niet?»

Ook spreekt hij met veel lof over zijn leraar Daniëls die hem als voorbeeld stelt.

«Waarom nog Engelse les op die leeftijd?» wilden we nog graag weten.

Maurits Laporte: «Om te spreken op reis. Jaarlijks maken we onder ons drietjes twee tot drie weken grote reizen. Zo deden we de laatste twee jaren ondermeer Portugal, Cyprus, Kreta, Groot-Brittannië, Tenerife en Israël aan. Op de meeste plaatsen is Engels de omgangstaal. Dus moet ik die vlot kunnen spreken.»

R.Th.